

SANDOVAL & GÀMEZ

Harry Belafonte, un servidor de vostès i Carmenchu Mateu de Suqué, durant el sopar al castell de Peralada.

JOSEP AZNAR

L'àngel blanc i l'àngel negre

Sembla gairebé el títol d'una novel·la de la sèrie negra, però no, és tan sols un aire indicatiu del que va ser l'altra nit als jardins del Castell de Peralada. La seu dels festivals d'estiu, per on han passat tota mena de cantants. D'una banda, el duo habitual, o sigui, el de cada any, format per **Montserrat Caballé** i **Josep Carreras**: junts van fer un recital i per separat han protagonitzat dues òperes ben diferents. Per la seva banda, la **Caballé** va ser una soprano, divertidíssima, fins i tot amb ulleres de sol grogues a *La Mamma*, un llibret molt escaient que volia ser els entrebancs d'una companyia d'òpera de províncies, tot en clau d'humor.

L'amic Carreras va tenir menys sort, perquè li va tocar fer de Samsó a *Samsó i Dalila*, però anava vestit com Sant Josep a l'hora d'anar a l'hort. Tot el muntatge va estar ple de problemes, des de la confusió de llengües de tots els mil i un components de l'obra fins a l'escenografia, que semblava treta d'una discoteca de rebaixes. La crítica va ser cruel amb tot i només es va lliurar Carreras, que va demostrar que pot ser un Samsó, malgrat que les columnes de temple només fessin pengim-pejam i no arribessin a caure mai, mentre la Dalila, grassoneta i tal, anava rodolant entre llumetes de colors i bona part del públic se'n fotia de tot.

Bé, tot això ha estat com una

mena d'entrant per arribar a l'actuació de **Harry Belafonte**, que va ser un dels punts forts de la programació d'aquest any a la seu de Peralada. El negre, que té la veu més negra encara, va estar formidable, fent gala d'una simpatia fora de tot context. L'home ens recordà tota aquella música que fa un temps es va fer sentir com una mica tropical encara que només fos per la força dels títols. Cançons com *Banana* o *Mathilda* es van fer populars arreu del món i es van convertir en la targeta de presentació de Harry. Però ell també feia balades molt maques, per exemple, *Tracta de recordar*, que ens va posar la pell de gallina, tot i que la nit era fresca, és a dir, com totes

les nits del castell meravellós.

Belafonte va desmentir que hagués tingut cap malaltia, i fins i tot ens va ensenyar un certificat del metge. El que passa és que una vegada a l'any es fa fer una revisió mèdica i uns fotògrafs el van enxampar quan sortia, i es veu que els va fer mala cara. Això darrer, que els va fer mala cara, no s'ho creu ningú, perquè és la persona més simpàtica que mai hem conegut, i això que en coneixem un bon grapat. La cosa és que va sortir a l'escenari vestit de vermell, amb una camisa que duia una màniga estampada amb un motiu dels clàssics d'en Kenzo, és a dir, una mena de girasol.

L'acompanyava un *combo*

Antoni i Cristina Ribas, propietaris de Scala Barcelona. Carmenchu Mateu, Julie Belafonte i Montse Trueta, viuda de Trias Fargas.

L'orquestra i el cantant. Harry, en plena actuació.

on predominava la gent de color, vinguda d'Àfrica, de Brasil, de Puerto Rico o Nova York. Van fer les cançons que tots volíem escoltar i en Harry aprofità per a fer una mica de proselitisme cap a la causa que ara mateix el preocupa: el Tercer Món i els problemes dels nanos. Més tard, ens explicaria que serà Nelson Mandela en una pel·lícula i que li fa molta il·lusió. La gent va embogir quan va cantar *Banana* i els va fer taral·lejar la tornada: tothom s'hi va apuntar tot seguit.

Després dels aplaudiments, de les bengales que les senyores van encendre mentre se'ls queia la bava, i que tothom sortís de manera educada, vam anar a sopar al castell de Peralada. El matrimoni Belafonte es va convertir aleshores en una parella encantadora que ens van explicar tot el que

Arturo Suqué, Julie Belafonte, Carmenchu Mateu, Harry Belafonte, Isabel Suqué, Ed Reger.

havien fet durant els dies que portaven a la Costa Brava. Van menjar de conya, van anar a una cursa de braus i, fins i tot, van anar al Museu Dalí.

Es van desfer en elogis cap a tothom, de manera especial cap a **Carmenchu Mateu de Suqué**, que és la senyora del castell, de fet és seu de família, de tota la vida. I és que Carmenchu és encantadora,

està feta d'una manera diferent: sap estar i vestir, atenta com ningú, pendent de tot. Cada cop que ve la reina Sofia, Carmenchu es converteix en la millor amfitriona que ningú pugui desitjar. A més, la casa de Carmenchu a la Costa Brava es diu Garbet i és gairebé un palau amb tota mena de coses i s'ha constituït com un premi: tots aquells artistes que

demostraven una capacitat sensible fora de mides, són convidats a passar-hi uns dies. Així, hi han estat **Paul Anka**, la família **Al Bano** i **Romina Power** i **Miguel Bosé**. Aquest any han fallat els **Bano**, perquè el pare té la varicel·la.

A Harry Belafonte li va fer gràcia la mascota que jo duia, un Coby en or de 18 quirats i, naturalment, li'l vaig haver de regalar. Això sí, de tot cor perquè l'home s'ho mereix. Mentre, la Julie, que duia faldilla estampada i una brusa no gaire escaient plena de lluentons, se n'anava cap a la sala de joc, perquè es una entusiasta dels casinos.

Per la sala, després del cafè, vam trobar **Antoni Riba** i la seva espaiosa **Cristina**. Així, La Mana descansaria una mica del seu escenari habitual, el Saló Arnau, del qual és copropietària, o podria treballar en una altra mena d'espai, que ja li està bé.

Josep Sandoval